

for at træffe den bortløbne Part, mens hendes Forlovede venter hende til en munter Aften.

Hvis Kvinder vilde forstaa, at Selvfølelse er den første Betingelse for Kvindelighed, saa vilde det være en Hjælp og en Støtte paa mange Maader for Mændenes Svaghed.

At disse ikke altid ser klart nok til at forstaa dette, er undskyldeligt. For dem er det saare bekvemt at kunne slutte og afbryde Forbindelser, baade lovlige og ulovlige, uden at have mindste Mén deraf.

Der er jo Digtere, der ganske systematisk søger at paa-virke Kvinder til at sætte deres højeste Ære i at kysse den Haand, der støder dem bort, efterat de i nogen Tid har nydt Lykken af dens Kærtegn.

I sine *Dæmpede Melodier* har Drachmann givet os en ganske klar Recept i saa Henseende. Stakkels Mary i et *Aftenbillede* har aabenbart hans fulde Billigelse, naar hun »stille« forlader sin Elsker, da hun mærker, at hans Følelse for hende begynder at kølnes.

Man føler, at Digteren beundrer hende, da hun, som taalmodigt har bøjet sit Hoved under Faderens Bebrejdelser og sorgfulde Harme, farer op i Vrede, saa snart Ordet »Skurk« udtales om Elskeren.

— — — — — »Hvis ej din Mund
Fornærmeligt med Haansord skældte ham,
Jeg skulde Intet, Intet have svart.«

»Jeg gav mig hen til ham, jeg gav ham alt,
Og tusindfold har han mig det betalt.«

»Ja, jeg har elsket, og jeg elsker ham,
og han er stor og klog og rig og skøn!«

Og hensynsløs og egoistisk og sanselig og troløs, og uden sand, sædelig Alvor, se alt dette sidste maa en Kvinde naturligvis hverken tænke eller udtale.

Ja det kan jo være rigtig bekvemt og behageligt for Mænd at være Genstand for en saadan ukritisk Tilbedelse, en saadan hundetro Hengivenhed, men et andet Spørgsmaal er det, om det er sundt for dem, om det til syvende og sidst ikke er Mandens Ulykke saa godt som Kvindens, at Idealet for Kvindelighed har antaget en saadan Form.